

Entrevista a Jofre Mateu

un alpicatí de Primera

per Marçal Abella i Robert Queral

Pregunta. Quins han estat els seus inicis com a futbolista?

Resposta. Jo, de ben petit, vaig començar amb set anys a l'escola del Lleida, vaig anar avançant a les diverses categories, fins arribar als tretze anys que vaig fer el salt a la Masia. I a partir d'aleshores és quan vaig tenir els meus inicis de futbolista, perquè quan un marxa de casa i va a una residència, tot i que continues amb els estudis i les aficions pròpies de l'edat, canvies a un ambient que sol pensa a preparar-te per al futbol. Van ésser cinc anys de romandre a la Masia i a partir d'aquells moments es va iniciar la meva carrera professional.

P. Quan i de quina manera el Barça es va posar en contacte amb vostè?

R. Recordo que era en un campionat de seleccions territorials de la Federació de Lleida. Va trucar a casa el Sr. Oriol Tort, en Fusté. Hem van venir a veure en alguna ocasió. Ens van cridar juntament amb dos companys més d'aquí de Lleida per fer una prova a Barcelona i en acabar-la ja em van dir si em volia quedar. Vaig decidir que sí.

P. Com era la seva vida dins la Masia?

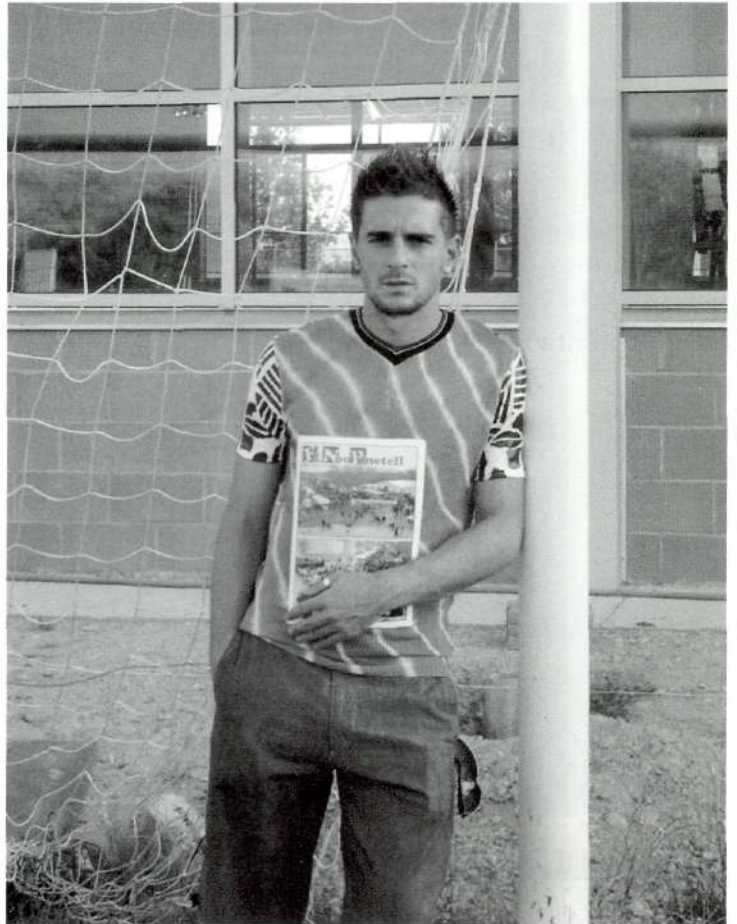
R. Molt agradable, recordo uns anys molt bonics. Estàvem un grup de gent d'edat molt similar, tots de fora. Per a mi va ser una experiència inoblidable, jo he crescut a la Masia. També he tingut la sort de tenir la família molt a prop; altres companys meus no la tenien. Ells em van ajudar a portar-ho molt bé. Vaig aconseguir fer molts amics i sobretot estic molt content i agraït de la formació que vaig rebre.

P. Manté el contacte amb els seus antics companys de la Masia?

R. Sí, amb bastants. Amb alguns t'hi vas enfrontant bastant habitualment i altres han deixat el futbol, però continuen sent amics, ja que amb alguns són molts anys de convivència i fas, realment, moltíssima amistat.

P. Els estudis i la vida esportiva és compenetreu prou bé?

R. Sí, és difícil. Sobretot per l'ambient que mou. Perquè quan et dediques a una cosa de ple és difícil que et dediquis a un altra. Crec que centrar tota la vida a una sola cosa no val per a res. Jo, a

part de pels propis estudis, ho feia per conèixer gent de diferent ambient i conèixer altres coses, fora del futbol.

P. De quins dels entrenadors que ha tingut guarda més bon record i per què?

R. Del d'aquest any indubtablement. L'any passat amb el Cantarelo vaig estar molt a gust. Del que guardo molt bon record és el que em va fer fer el salt professional. I en el temps de formació aquí a Lleida vaig estar amb el Ramon Planes, que em va empènyer. De tots els entrenadors en guardo un record, perquè entre tots han fet el que sóc ara.

P. Què passa pel cap d'un jugador quan és convocat amb el primer equip del Barça per primera vegada?

R. Buf, no us ho podeu ni imaginar, una alegria increïble. Jo arribava de l'institut i em van dir que tenia partit de copa aquí Lleida. En aquell moment tenia 17 anys i la veritat no era conscient del que m'estava passant.

P. Com recorda el seu pas pel Mallorca B?

R. Un any d'aprenentatge. Jo sortia del Barça, hi havia estat molts anys, i havia arribat el moment de provar un altra cosa. Estic molt content d'aquest any. Vaig tenir un entrenador completament diferent dels que havia tingut fins aleshores. Encara que el resultat no va ser l'esperat.

La meva família em va ajudar a portar-ho molt bé.

P. Quin sentiment va tenir quan va deixar el Barça per anar al Llevant?

R. Es juntaven més d'un. Una llàstima sobretot perquè deixes una casa que sents com teva i perquè jo estava convençut que ho podia fer bé allà. I també la ràbia que no t'han deixat demostrar-ho. Però també il·lusió per canviar, havia vist que era el moment de marxar.

P. Què ha significat per a l'afició de València que el Llevant sigui de primera divisió?

R. Una bogeria. Aquest any a València ha estat una ximpleria. El Llevant és a la ciutat un equip minoritari, perquè evidentment el Valencia s'emporta la major part. La gent que és del

Llevant, que generalment és dels pobles marítics, han embogit. Portaven 42 anys de sofriments.

P. I personalment, per a vostè?

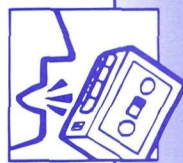
R. Ha estat una satisfacció màxima. Tots tenim un repte dins de la nostra professió; el meu era aquest. A partir d'ara, n'hauré de buscar un altre.

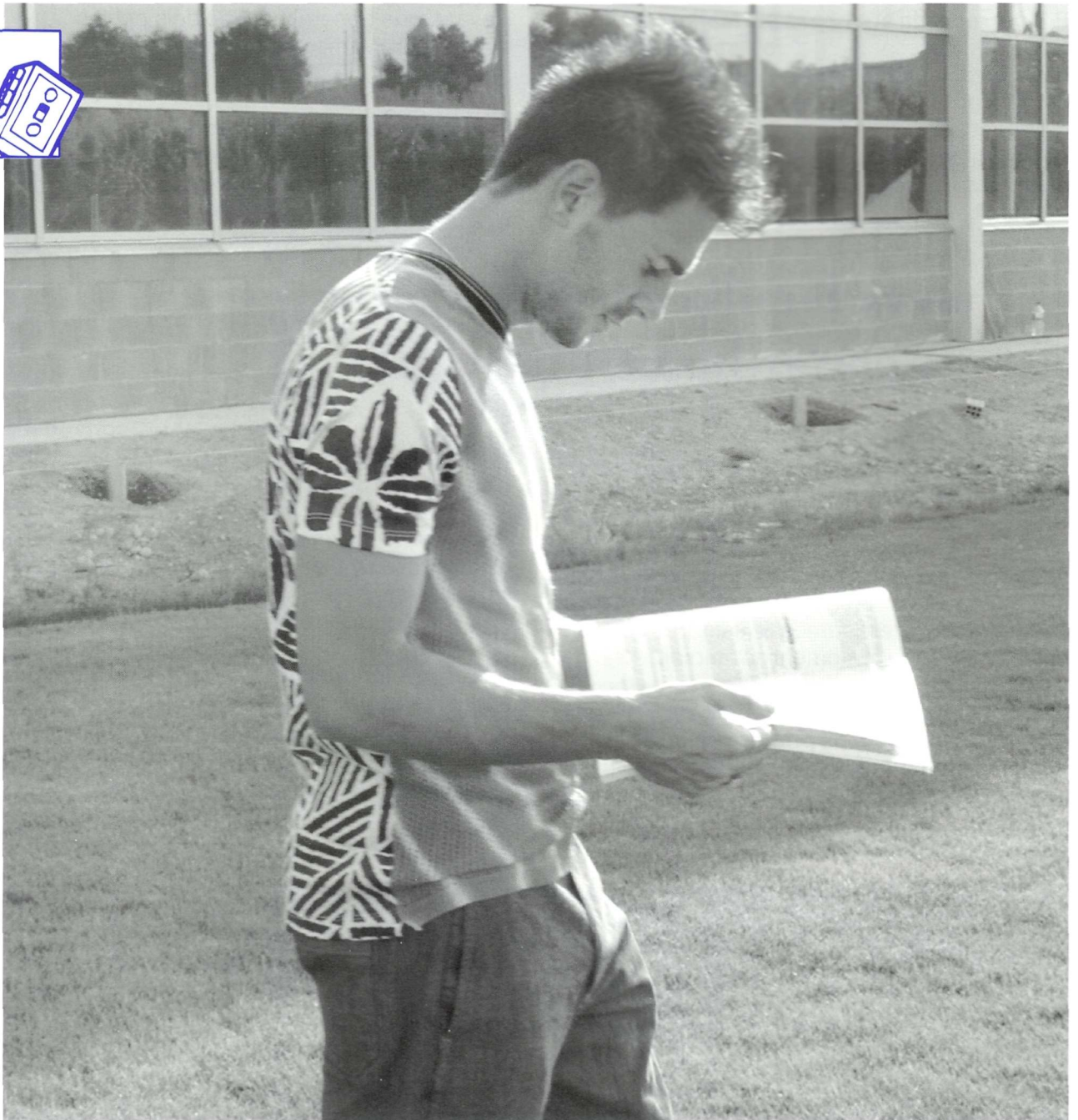
P. Aquesta darrera temporada ha estat bona per a vostè. Ha estat titular, ha jugat molts minuts, ha pujat amb l'equip a primera divisió, ha estat convocat i ha jugat amb la selecció catalana... Què n'espera del proper campionat de lliga?

R. Doncs, consagrar-me a la categoria. És una cosa nova per a mi ser jugador de primera, hi he estat pocs minuts i vull demostrar que estic capacitat per ser-hi. Serà un repte jugar en una lliga que diuen que és la millor del món.

P. Què va significar, per a vostè, ser cridat per estar en la selecció catalana?

R. L'orgull de portar una samarreta que sents molt dins. Vaig notar una barreja d'alegria i orgull.

P. La pregunta és obligatòria. Si hagués de triar entre jugar a la selecció catalana o jugar a la selecció espanyola, quina seria la seva decisió?

R. És una pregunta molt compromesa. Seria un mentider si digués que a la selecció espanyola hi renunciaria, perquè un jugador de futbol sempre vol aspirar al màxim i a les màximes competicions internacionals. Si el temps ho depara, prendrem la decisió; de fet ho tinc bastant clar.

P. Creu que Catalunya té un bon nivell de futbolistes?

R. Molt bo. Es va poder veure en el darrer partit de la selecció catalana contra Brasil. La nostra selecció es pot enfrontar a qualsevol.

P. Com veu el futbol base a Lleida? Creu que ha evolucionat des del temps que vostè hi jugava?

R. No puc contestar perquè no ho segueixo gens, vinc molt poc a Lleida i quan ho faig és per desconnectar, per tant no segueixo el futbol base.

P. Recentment el Lleida acaba de recuperar la categoria. Creu que serà capaç de mantenir-se i de ser un dels candidats a l'ascens a primera?

R. Ha d'anar pas a pas. Primer la qüestió és mantenir la categoria. L'objectiu no ha de ser

I també la ràbia que no t'han deixat demostrar-ho.